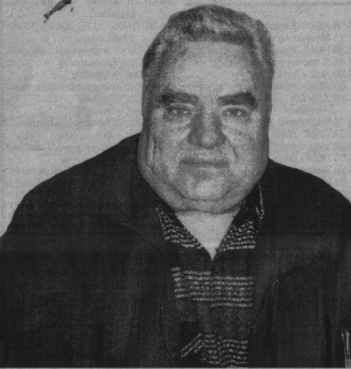

ДОСВІД

ІВАН ЧОРНОБАЙ: «ГОЛОВНЕ — НЕ СТОЯТИ НА МІСЦІ!»

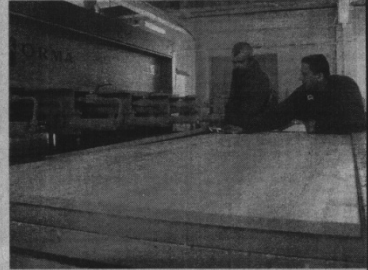
Іван Васильович Чернобай — людина добре знана серед лісників Рівненщини. Упродовж кількох десятиків років він очолював Клеванський держлісгосп. Нині — голова правління відкритого акціонерного товариства «Колівань». Вперше ідуть по Клеванщині чупки, що на підприємстві Чернобай зараз роблять паку продукцію, один вигляд якої відразу викликає припущіння у читателів виробі із дерева. Отож, щоб у цьому переконатись, я завітав на ВАТ «Колівань».

— Іване Васильовичу, успіхам Вашого підприємства Ви маєте завдячувати програмі приватизації?
— Ви знаєте, я не хочу ба-

головним лісничим Ківерцівського держлісгоспу на Волині. Молодий ще, завазгий. Видно, мене вже взяли «на олівець», збиралися просувати далі. Але мені про це ніхто не говорив. Так от, приїхав у лісгосп заступник міністра лісового господарства по кадровій роботі. Мені кажуть: «Він тут у нас у відраженні, треба, щоб кілька днів у тебе вдома пожив». «Які проблеми?». «Вже згодом виявилось, що то був свого роду номентатурний «шлігун». Він був поруч зі мною на роботі, спостерігав, як я поводжусь у побуті, п'ю чи не п'ю, а якщо вип'ю — то скільки і що після цього у мене на язичці».

— Лише після таких «іспитів» запропонували посаду директора Клеванського держлісгоспу.
— **Значить, склали Ви той іспит досить успішно. Та головний був попередній?**

— Безперечно. Коли я приїхав у Клевань, на місці, де тепер лісопереробні цехи, магазини, їдальня, житлові будинки ріс ліс. Контора тоді ще лісгоспа знаходилась у приміщенні нинішньої музичної школи, яке ми згодом безкоштовно передали освітянам. Все, що з'явилось тут згодом — результат бага-

часу повинен проявляти, але не валили. Якщо рішення виважене, однаково у його вірності переконані ти і твої підлеглі — тоді, як кажуть, можна йти і напролом. Я не набирав собі ціну, але в цьому переконаний. Б радянські часи, приміром у 80-х роках, ми будували різного призначення об'єкти щорічно на 300 тисяч карбованців (зараз це 400 тис. доларів). Одних кварталів побудували 220. Може в чомусь і помилялися, але рекресивати все, що зроблене старшим поколінням, не слід. Хотілося б, щоб нинішнє, нове, перейняло від нього все краще. І якщо зараз говорити про труднощі, важкі часи, то зрештою з якою «космосу» вони прилетіли? Коли на дорозі яма, не треба думати лише про дощ, який з кожним роком її робитиме ще глибшою. Краще спрямувати думки на те, як скоріше її засипати.

— Отож, Іване Васильовичу, ми плавно підійшли до сьогодення...

— Мені вже немало років. Людина по-справжньому живе доки працює. Скажу відверто, раніше я гадки не мав, що на схилі життя доведеться працювати в абсолюті нових, незаних ра-

не ми були ініціаторами її приватизації. Був Клеванський державний лісгосп. При ньому працювали цехи по виробництву заготовок, щитів, паркету і тому подібного. З 94-го року держлісгосп почав займатися виключно лісогосподарською діяльністю. А переробку, промисловість, вважайте, у волювому порядку акціонували. Приміром, у Клевані на базі колишніх лісопереробних заводів утворили зо 5 АТ. З них на сьогодні нормально працює, мабуть, тільки наше.

— Може, акціонери тих підприємств не відчували себе «ефективними власниками»?

— Саме то собі зміна форми власності ще не означає, що справи на підприємстві одразу ж підуть на краще. Ми нібито всі вступили в ринок, а що воно таке — толком так більшість і не знає по сей день. І навіть, якщо акціонери, на своїх зборах, обіцяють «приємного» для більшості колективу керівника, це теж не означає, що на другий день підприємство запрацює набагато краще. Не існує професії доброго директора. Він має бути насамперед досвідченим керівником, вміти працювати з людьми, ставити мету і головне знати, як її досягти.

— Ви, можна сказати, представник старої кадрової школи...

— Я б ніколи не ділив би керівників за їх приналежність до «старої школи чи нової генерації». Все це — дурниця. Якщо тобі дано від Бога добре керувати виробництвом і люди за тобою ідуть — незалежно від будь-якої «закваски» ре-

має — ось мене обрано, я отримав владу на певній ділянці роботи — і цього достатньо, що справи підуть добре самі по собі. Так не буває. Принаймні, якщо чогось не знаєш, або збираєшся щось робити, не передбачивши наслідків, — прийди хоча б до навчених досвідом людей, порадься, тоби підкажуть, що краще зробити і як зробити. На жаль, ця «хвороба» перетворилася в епідемію. В кінцевому рахунку страждають люди, які довірилися зовнішній оболонці — словам, не розгледівши «дар».

— Вас, свого часу, хтось «вів»?
— Якщо говорити про минулі часи, не помилюся, якщо скажу: об'єктивно до підбору керівних кадрів тоді підходили дуже серйозно. Пам'ятаю, я вже працював

тут згодом — результат бага-

тупих людей. Без всякого перебільшення скажу, я завдячую долі, що поруч було таке господарство як «Зоря». Дивлячись, як під керівництвом Б.А.Плютинського воно розросталося, перетворювалося в потужний комплекс, виникало велике бажання щось робити і в себе, підтягуватися до сусідів. Був реальний приклад. У якійсь мірі мені допомагала моя природна авертість. Мене, наприклад, заставляли побудувати два багатопверхових будинки в районі пекарні. Кажу, навіть так далеко. Давайте побудуємо негоділік від цехів. Доходило до серйозного конфлікту. Нарешті на мене махнули рукою і сказали: «Хай робить, як знає, все рівно його не перепрешу». До чого веду? Впертість, принциповість керівник час від часу повинен проявляти, але не валили. Якщо рішення виважене, однаково у його вірності переконані ти і твої підлеглі — тоді, як кажуть, можна йти і напролом. Я не набирав собі ціну, але в цьому переконаний. Б радянські часи, приміром у 80-х роках, ми будували різного призначення об'єкти щорічно на 300 тисяч карбованців (зараз це 400 тис. доларів). Одних кварталів побудували 220. Може в чомусь і помилялися, але рекресивати все, що зроблене старшим поколінням, не слід. Хотілося б, щоб нинішнє, нове, перейняло від нього все краще. І якщо зараз говорити про труднощі, важкі часи, то зрештою з якою «космосу» вони прилетіли? Коли на дорозі яма, не треба думати лише про дощ, який з кожним роком її робитиме ще глибшою. Краще спрямувати думки на те, як скоріше її засипати.

виробництва в Італії, Югославії, Швеції. І дійсно трохи було все побачити на власні очі, щоб пролісна істина стала глибоким переконанням та програмою дій.

— Людей, звісно, цікавлять конкретні цифри...
— Наші виробы високоякісні, а тому дорогі. За ринку престиж української продукції невисокий. Над нами пронозують: «Ви меблі робите із стружкових плит, а огорожі — з цільної деревини». Та хіба в нас люди не працюють, хіба ми в пустелі живемо? До речі, на Заході дійсно вже давно відмовилися від меблів з ДСП. Токсичні речовини, які вони містять, виділяються упродовж 30 років. І ми вирішили — зробити технічне пере-

вний результат, радіше від того, що ми можемо те ж саме, що й вони».

— Людей, звісно, цікавлять конкретні цифри...
— Наші виробы високоякісні, а тому дорогі. За ринку престиж української продукції невисокий. Над нами пронозують: «Ви меблі робите із стружкових плит, а огорожі — з цільної деревини». Та хіба в нас люди не працюють, хіба ми в пустелі живемо? До речі, на Заході дійсно вже давно відмовилися від меблів з ДСП. Токсичні речовини, які вони містять, виділяються упродовж 30 років. І ми вирішили — зробити технічне пере-

вний результат, радіше від того, що ми можемо те ж саме, що й вони».

— Людей, звісно, цікавлять конкретні цифри...
— Наші виробы високоякісні, а тому дорогі. За ринку престиж української продукції невисокий. Над нами пронозують: «Ви меблі робите із стружкових плит, а огорожі — з цільної деревини». Та хіба в нас люди не працюють, хіба ми в пустелі живемо? До речі, на Заході дійсно вже давно відмовилися від меблів з ДСП. Токсичні речовини, які вони містять, виділяються упродовж 30 років. І ми вирішили — зробити технічне пере-

вний результат, радіше від того, що ми можемо те ж саме, що й вони».

— Людей, звісно, цікавлять конкретні цифри...
— Наші виробы високоякісні, а тому дорогі. За ринку престиж української продукції невисокий. Над нами пронозують: «Ви меблі робите із стружкових плит, а огорожі — з цільної деревини». Та хіба в нас люди не працюють, хіба ми в пустелі живемо? До речі, на Заході дійсно вже давно відмовилися від меблів з ДСП. Токсичні речовини, які вони містять, виділяються упродовж 30 років. І ми вирішили — зробити технічне пере-

Спілкувався
Віктор ПАРФЕНЮК.